

Dění událostné

Je mi stále zřejmější, že událostné dění ve svém chápání chybně zjednodušujeme res. redukovujeme na postupné střídání aktuálních fází, zajisté příslušně seřazených. Tím ovšem zcela odhlížíme nejen od toho, jak spolu jednotlivé aktuálně přítomné (zprvu ještě nenastalé, později již odeznělé fáze) souvisí, ale zejména od toho, jak každá taková aktuální fáze – opět aktuálně – souvisí s ostatními neaktuálními fázemi, tj. jak s těmi ještě nenastalými, tak s těmi, které už proběhly. Musíme jednou konečně nahlédnout, že událost se neděje postupně, nýbrž tím, jak se všechny její fáze ve svém dění, tj. ve svém přicházení a odcházení, navzájem drží ve společenství, v jednotě, bez níž by oné celkové události nikdy nebylo a být nemohlo. Zejména je třeba si náležitě uvědomovat, že každá z jednotlivých „fází“ události se děje po celou dobu příslušného událostného dění, tedy že se děje už tehdy, kdy se teprve připravuje ke své aktualizaci (a je součástí jeho budoucnosti), ale na druhé straně stále ještě i tehdy, když už tou aktualizací prošla a stala se součástí „bylosti“ onoho událostního dění. Chybou a omylem tedy nebylo jen popření změny, jak je známe u Eleatů, ale také rigidní, ale příliš vágní důraz na „tečení“ všeho, jak je zdůrazňoval Hérakleitos. Dalo by se říci, že opravdu nelze dvakrát vstoupit do téže řeky, pokud onu totožnost (identitu) řeky budeme redukovat na právě ty určité kapky (či molekuly) vody, jichž se nějak dotkneme, ale tak řeka tady přece jenom je, zachovává svůj tvar (byť nikoli neměnný) a tedy i jakousi svou totožnost (identitu). Ta všeobecná změna není totiž beztvářá, nýbrž vytváří a zachovává určité tvary, určité struktury, a to nejen pro hledisko vnějšího pozorovatele. Ptrávě proto nemůže zůstat u termínu „změna“, ale musíme mluvit o „událostech“ a o událostném dění.

(Písek, 120421-1.)